

[Aksel Larsen.]

Regerings ene Hovedstøtte — den anden Hovedstøtte udgøres af Venstre —, ikke var Regeringsparti, kunde det godt foranstalte Demonstrationer i København gennem de samme Gader, de arbejdsløse nu har tænkt sig at passere. Der var intet i Vejen, ingen trafikale Forhold, der generede; da kunde man godt tillade det; da havde man hverken fra Politiets, Kommunalbestyrelsens eller den da siddende Regerings Side noget at indvende derimod. Det er derfor, vi stiller Spørgsmaalet igen: Er det Regeringens Opfattelse, at det er en Forbrydelse af Arbejderne, at de vil henvende sig i Demonstration til de lovgivende og kommunale Myndigheder? Hvad paatænker man med de militære og politimæssige Forholdsregler, som man foretager sig netop med Hensikts paa den 25. Februar?

Justitsministeren siger fra denne Talerstol: Jo vel, hvis de arbejdsløse vil hjælpe Politiet, bliver der ingen Uro. Jeg siger dertil: Erfaringen viser, at hvis Politiet vil holde sig væk, ikke genere de arbejdsløses Møder og Demonstrationer, saa bliver der ingen Uro, saa eksisterer Uroelementet ikke. Hvis Politiet kommer eller dets lejede Provokatorer, saa er det Politiet og dets Provokatorer, der laver Uroen, og det er Regeringen, der er ansvarlig derfor.

Det er ret interessant, at umiddelbart efter, at man har afsluttet det store Kriseforlig og vedtaget en Lov, som skal forbyde Strejker i dette Land, begynder man med den Slags rigoristiske Foranstaltninger mod Arbejderbevægelsen, og samtidig sætter man i den socialdemokratiske Presse og fra Fagbevægelsens socialdemokratiske Ledere ind med saa voldsom en Agitation og Hetz mod den revolutionære Bevægelse. Disse Ting maa naturligvis ses i Sammenhæng. Nu gælder det om for enhver Pris at forhindre Arbejderne i at blive opmærksomme paa deres egen Styrke og Kampkraft, fordi man ellers ikke ser sig i Stand til at skaffe Kriseforligets Forudsætninger respekteret. I den Belysning skal vi se disse Forholdsregler og de Forbud, der er nedlagt.

Pürschel: Medens det neppe fra nogen Side vil findes unaturligt, at Regeringspartierne — den brede demokratiske Front, der er etableret — ikke ved nogen Ordfører har taget Del i denne Debat, vil det forhaabentlig ikke findes unaturligt, at det største Oppositionsparti ved denne Lejlighed henvender nogle Ord til Regeringen. Der er jo en ejendommelig Situation her i Folketinget for Tiden, og den kommer

ogsaa frem ved denne Lejlighed. Vi ved alle, at Forespørgsler, der stilles til Regeringen, sættes først paa Dagsordenen, naar det passer Regeringen at besvare dem. Det har altsaa passet Regeringen at besvare denne friske Forespørgsel allerede i Dag. Ingen kan indvende noget derimod, det er et naturligt Udtryk for en loyal Behandling af en Forespørgsel, at man ønsker at besvare den, medens den har Interesse, naturligvis! Jeg kan ikke stærkt nok understrege den Loyalitet, der her udvises selv overfor et saa lille og saa betydningsløst Oppositionsparti som Kommunistpartiet; man har ikke villet vise det parlamentariske System den Foragt ikke at besvare en Forespørgsel paa et Tidspunkt, hvor den har Interesse. Men saa er det jo ganske naturligt at sige, at man maa vente, at den samme Regel ogsaa kommer til Anvendelse paa andre Forespørgsler, som er rettet til den høje Regering. Thi man kan vel ikke formode, at Grunden til den forskellige Behandling, der jo ligger klart i Dagen, skulde være at søge alene deri, at Justitsministeren kunde begynde sit Svar med at sige, at det vilde være ham en Fornøjelse at besvare denne Forespørgsel. Man kan vel ikke søge Grunden deri, at det ikke vilde være Statsministeren en Fornøjelse at besvare den konservative Forespørgsel. Saa lavt bør man ikke tænke om et Ministerium, der lige har udfoldet en saadan Sjælshøjhed som den, der har givet sig Udtryk her.

Med Hensyn til selve Forespørgselen saa forekommer den mig at være i en ganske ualmindelig Grad et Slag i Luften, som det synes uden nogen som helst reel Baggrund, og der er derfor ikke megen Grund til at beskæftige sig særligt med den, men nogle enkelte Bemærkninger kunde jeg dog have Lyst til at gøre.

Der staar i „Arbejderbladet“, som jeg naturligvis har læst i denne Anledning, at Kaptajn Darre er Leder af de frivillige Borgerkrigskorps. Det er et Udtryk for den Fantasi, der er den stærkeste aandelige Egenskab hos Kommunistpartiets Leder her i Salen. Det er jo ren Fantasi, at der her i Landet skulde bestaa Borgerkrigskorps. Der bestaar nogle frivillige Korps. Jeg har den Lykke og den Ære at tilhøre et af dem, kender derfor meget nøje dette Korps og dets Historie, og jeg kan sige ved denne Lejlighed, hvad jeg har sagt før, at enhver, der vil regne med at se dette Korps optræde under indre Uroligheder, han vil regne galt — lige meget, hvem det saa er, han vil regne galt. Man vil aldrig faa dette Korps, og formentlig heller ikke noget